

Forfatter: Michaëlis, Sophus

Titel: Udrag fra Vanemennesker

Citation: Michaëlis, Sophus: "Vanemennesker", i Michaëlis, Sophus: *Vanemennesker*, Jacob H. Mansas Forlag, 1892, s. 29. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-michs_02-shoot-idm140033056635936/facsimile.pdf (tilgået 25. april 2024)

Anvendt udgave: Vanemennesker

Side mod Grøfttekanten. Hun løftede sin kraftløse Krop og sine misdannede Fødder slingrende frem paa to Krykker, der bragte hendes Skuldre til at staa skarpt om det fine gullige Ansigt.

»Herregud,« sagde Jakob, hvis Hjerte strax var rørt, – »hvor tung sommes Skæbne kan være. Der slæber hun sig frem blandt raske, letbenede Mennesker, hvis Blik spotter hende eller saarer hende med grimacerende Medynk. Hun ser saa grædefærdig ud, og hver Gang hun humper ud for at nyde Motion og frisk Luft, mindes hun, hvor stedmoderligt hun er behandlet af Naturen, der har nægtet hende det meste af, hvad ellers andre nyder. Hun maa have meget syge Tanker.«

»Du tager rimeligvis fejl,« indvendte Titus. »For at kunne konstruere dig hendes Tanker i dette Øjeblik, maa du have levet hendes Liv forinden. Hvis du kunde overføre dit sunde Sind og dets stærke Fordringer til Livet i hendes svage, vanskabte Krop, saa vilde du ganske sikkert gyse ved den smertelige Forandring. Men denne Modsetning har hun ikke. Hendes gamle Lidelse har Dag for Dag vænnet hende til at nøjes med det opnaaelige, og maaske foragter hun i sit Sind den Lykke, de andre indbilder sig at have forud for hende. Vanen sløver, min Ven!«

»Du har altid en smuk Filosofi paa rede Haand.«